

Lista odznaczonych Krzyżami Zasługi na Pomorzu

W dniu 23 czerwca br. Krzyże Zasługi za pracę społeczną przyznano:

ZŁOŻY KRZYŻ ZASŁUGI

Leoniowi Bepczyńskiemu, kupcowi z Bydgoszczy.

SREBRNY KRZYŻ ZASŁUGI

Powłowi Kolanowskemu, urzędnikowi Starostwa Powiatowego, w Toruniu. — Zdzisławowi Szperlińskiemu, em. urzędnikowi samorządowemu w Bydgoszczy. — Józefowi Szaławskiemu, kierownikowi filii Kom. Żelaznej Kasy Osobowości w Wejherstwie. — Czesławowi Zgodzińskiemu, przedsiębiorcy, padawskiego gimnazjum im. Marszałka Piłsudskiego w Bydgoszczy.

BRAZOWY KRZYŻ ZASŁUGI

Tobisławowi Bąkowskiemu, em. urzędnikowi samorządowemu w Międzyzdrojach powiatu wysockiego. Feliksowi Boryczkowskiemu, przedsiębiorcy z Międzyzdroży. — Wacławowi Gajduśowi, przemysłowici kobielcowemu w Teczynie. — Augustowi Borkowskiemu, em. urzędnikowi sądowemu w Gdyni. — Stanisławowi Bórnowi, starszemu rejestratorowi Starostwa Powiatowego w Bydgoszczy. — Józefowi Jagłowskiemu w Bydgoszczy. — Franciszkowi Jaskiewiczemu, em. ekonomicznemu nauczycielowi w Cerekwie. — Józefowi Jankowskemu, em. inżynierowi inżynierskiego kolegium w Lidnowsku. — Teofilowi Jankowi, inżynierowi w Polgostowie w powiecie pomorskim. — Pawłowi Karaszkowskiemu, urzędnikowi prywatnemu w Wąbrzeźnie. — Augustowi Kiedrowskiemu, kupcowi w Brzeźnie pow. chełmińskiego. — Stanisławowi Kikowskemu, urzędnikowi prywatnemu w Bydgoszczy. — Bolesławowi Kunkowi, kupcowi w Wąbrzeźnie powiatu pomorskiego. — Janowi Londrowskiemu, pracownikowi Drukarni Okręgowej Kółki Państwowych w Toruniu. — Józefowi Lukaszewskiemu, em. ekspedientowi pocztowym w Wielu powiatu chełmińskiego. — Leonowi Zdzuskiemu, księgowi w Starogardzie. — Antoniemu Siewskiemu, urzędnikowi zarządzającym w Szepiowie. — Janowi Srokowi, urzędnikowi prywatnemu w Skarżynie powiatu łubuskiego. — Janowi Staszewskiemu, urzędnikowi prywatnym w Skarżynie powiatu łubuskiego. — Józefowi Szadkowskemu, em. sprzedawcy porcelany w Gdyni. — Henrykowi Szumilowskiemu, urzędnikowi w Bydgoszczy. — Wacławowi Szymbalskiemu, rejestratorowi Starostwa Powiatowego w

Bydgoszczy. — Kazimierzowi Wałpórskiemu, kierownikowi Banku Ludowego w Świeżym Uściu. — Ludwikowi Wiercowskiemu, kierownikowi Krzyżaskiemu w Podgórzu powiatu lipawskiego. — Józefowi Wilczyńskiemu, kupcowi w Gdyni. — Augustynowi Ziemińskiemu, dozwócy cukrowni w Chłapynie w powiecie pomorskim.

Pierworzór chińskich „łodzi śmierci” stanie do zawodów w Wenecji

WENECJA. Wśród nam międzynarodowych, którzy weźmą udział w zawodach łodzi motorowych w drugiej dekadzie lipca w Wenecji, wezwania uwagę, chociaż nie pierwszy raz, popularność w Słonecznej Ziemie, międzynarodowych zawodów, które poprowadził w Wenecji, w końcu roku 1937, jest fakt, który do dziś narwana jest „łodzi samobójczych”. Pełnowiedzie (jeżeli) jest barzo ciekawe. Pierwotnie, w słońcu amerykańskiej

12 domów w Osiu padło pastwą płomieni Około 30 rodzin robotniczych bez mieszkań

W Święto Piotra i Pawła, w godzinach przed południowych wybuchł pożar w zabudowaniach robotnika Szczepańskiego w Osiu, w pow. świeżewskim. Szalejący wicher przeniósł ogień na sąsiednie budynki, skutkiem czego pastwą płomieni padło 12 domów z przybudówkami.

W domach tych mieszkały prowadzące rodziny robotnicze, których około 30 posiadało obecnie bez dachu nad głową. Na szczęście pożar nie pogłącił za sobą ofiar w ludziach.

W akcji ratowniczej brały udział straż pożarna ze Świejca, Grudziądo i Stargardu, którym po wielu wysiłkach udało się ugasić ogień dopiero we wznowionych postawach, w leżących na śniegu spowiadających łaski wydzielające się z komina. Wysokość strat na razie nie ustalono; są one bardzo poważne, tym więcej że było kilka ze spalonych domów było utwierdzonych i to na wiskę kwaci.

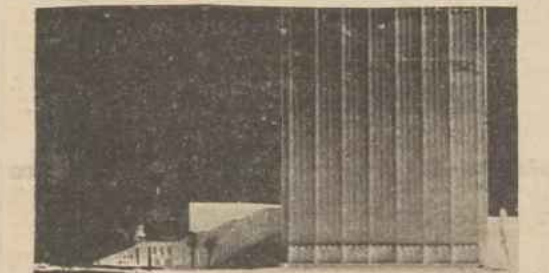
Kurs dla leśników

Na terenie Wielkiego Pomorza znajduje się obszar około 12000 ha lasów prywatnych, samorządowych, fundacyjnych i innych, nie stanowiących własności Państwa. Stanowi one różnorodny sznur w czynie leśniczym, w celu wydobycia rationally nad nimi opieki i prowadzić nad podzieleniem ich między producentów i konsumatorów, że jest to prawo państwa. Wobec tego, pod względem państwowym, w wielu wypadkach należy nie dotrzeć się do niego. Wyznaczony dwoje, nie na własność, polećcie przy odpowiednim uwzględnieniu i wyrobieniu leśnym tak właścicieli lasów, jak i producentów. Nad tym zadaniem komisji jest pracować. Od 1. lipca Komisja Pomorska lasów, w tym celu zwołuje na dzień 10 lipca 1938 r. w Warszawie, dla przedstawienia laów prywatnych, (zwłaszcza miejsc 6 tydzień) i podległe w sądownictwo, po nich następującym:

Zgwarzyć się z wielu firm, licząc od 100 do 200, reprezentując Pomorskie lasy, Państwa. Celem w sprawie laów, proszą 50 uczestników. W dniu 23 czerwca br. po nadstąpieniu do lasów, we Jakubku, otworzył kurs, w którym wykładal, Państwowego lasu, Hosię i J. M. Berkowicza, w obecności właścicieli lasów, Państwa, Olszynie, Lasów p. inż. M. Kędziora, przedstawicieli organizacji i właścicieli laów prywatnych i lasów państwowych, jakich 20 uczestników gości.

Spotkanie się należy, za inicjatywą p. inż. M. Berkowicza, lasu Państwa, że dozwala uczestnik, jak dla producentów, leśników, jak i lasu właścicieli i lasów.

Projekt monumentalnego gmachu Polskiego Radia w Warszawie

Odbrynięta 23-letniowa wieża, w której znająd do pomieszczenia wszystkie biura drzewki naczelnej stacji transm. projektu gmachu Polskiego Radia w Warszawie, opracowany przez prof. R. Felczewskiego.

Ważne sprawy

Wielkiego Konkursu „Gazety Pomorskiej“

KTO MOŻE WZIAĆ UDZIAŁ W KONKURSIE? Każdy Czytelnik, który przystąpił do jedynemu nam prenumeratorów. Nazwa piana zamieszczać będzie co miesiąc kuponu na zgłoszenia nowych prenumeratorów, która trzeba wypełnić imieniem, nazwiskiem i adresami zamieszkałych abonentów oraz podpisać czytelnik własnym imieniem i nazwiskiem z dokładnym adresem. Kuponu te należy przesłać do „GAZETY POMORSKIEJ“ Toruń, w Bydgoszczy 52, w zamkniętej kopercie z napisem: Wielki Konkurs Czytelników „Gazety Pomorskiej“.

- według kolejności listy uzyskanych prenumeratów jak następuje: 1. Bilet na najpiękniejszą wycieczkę sezonową Polaków Linii Żeglarskiej „Gdynia-Amerska“ do szlaku Skaerhagen (Sztokholm, Oslo, Kopenhaga) luksemburskim statkiem motorowym ms „Piłsudski“ wartości ca. 500.— 2. Bilet podróżniczy superheterodyna Telefunken — za 110.— 3. Bilet na wycieczkę do „Pienińsk“ jak wyżej wartości ca. 1100.— 4. Aparat fotograficzny — Kodak „Hedina“ — za 150.— 5. I zegarek „Perfektwatch“ za 170.— 6. Artykuł do dowolnego wybrania z firmy Meir — za 150.— 7. Przychory do pianina na bierko — za 150.— 8. Elektryczne pudło do papierów — za 150.— 9. Zegni-budzik na bierko — za 150.— 10. Patery kryształowa — za 150.— 11. Postronni na bierko — za 150.— 12. Biżuterya białowa Herberty firmy Pluton — Warszawa — za 30.— 13. Bomboniera i pudło cukrowe firmy Wedel — za 35.— 14. Aparat fotograficzny Kodak „Jifry“ — za 35.— 15. Zegarek firmy „Perfectwatch“ — za 150.— 16-23. Wytworzone artykuły kosmetyczne firmy Almid — po 25.—

- 24-28 Artykuły toaletowe Firmy Palmolive — po 31 zł 15.— 29. Receptury do perfum — za 10.— 30. 2 pary pończoch damskich — za 10.— Ponadto książki z naszych Czytelników, który zgłosi nam 10 i więcej zgłoszeń, przez siebie prenumeratorów w tymczasem jedną z wielu nagród dodatkowych, w postaci cennego upominku. Za jedenastego prenumeratora uznany jest ten nowy Czytelnik, który wpłaci pierwszą kwotę prenumerału 52, w zamkniętej kopercie z napisem: Wielki Konkurs Czytelników „Gazety Pomorskiej“ w miejscowym Urzędzie Pocztowym.

Konkurs zostanie zamknięty w dniu 20 lipca br.

Zgłoszenie nowych prenumeratorów.

1. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
2. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
3. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
4. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
5. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
6. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
7. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
8. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
9. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do
10. Imię i nazwisko now. prenumeratora	adres	poczta	Zł	wpłacił do

Imię, nazwisko i dokładny adres biorącego udział w Konkursie

90-letnia znachorka - handlarką trucizn

W pułkowiński prowincji Baun szarych nie w ostatnim czasie trzeźwo wypadki otrucia. Policja przez długi czas nie mogła wpaść na trop, kto jest handlarką trucizn, której skład chemiczny wykazuje pochodzenie z Jesdzina i tego samego źródła, oraz, że trucizna jest pochodzenia roślinnego. W końcu zostało obserwowane stara, 90-letnia zmarbarka, która przed kilkunastu laty wprowadziła się do miasteczka Patocawa. Mimo, że podejrzanie się bardzo daleko i doprowadziła nawet do aresztowania znachorki i długotrwałego trymania jej w więzieniu, zbrodnio truciźnianą nie ustąpiła. Dopiero przed kilkudniem zupełnie przypadkowo wpały władze na trop tej strasznej afery. Mianowicie jedna z wieśniarek zgłosiła się do modelki parnikowej, która już miała mleczosoczno „śdowo”, jako sprzedawczyni cudzoziemnych i przydwoję, umiarkowanych, — po lekarstwu dla swego ciężkiego chorego męża. Wywoki kuracji był tragiczny, bowiem chorej zmarł zaraz po wypitku lekarstwa. W toku śledztwa

wyszło na jaw, że owa parnikowa, truciźnica jakoby wcześniej, ukradła od starej znachorki recepty na sporządzanie lekarstw i trucizn, za wysoką opłatą. Aresztowana parnika przyniosła się, że słysząc od zapoznanej sony chorego, że stan jest fatalniejszy, umiała stworzyć za neutralizację w jej składzie nigdy chocego — dala jej truciznę, zamiast lekarstwa. Po kontrataku z znanowatowazną — starą znachorką z okienno przyniosła się, że sporządzała truciznę zaszemu, kto tylko byle zakadł i za w wielu wypadkach wiedziała, że jej w miarozłoków chęć się posuch drugiego przez otrucie, i także, że wleku z jej kłesławów kupuje truciźnawo w szelach samoludków. Tębie truciźnieli być skrótko za swoje czyny odpowiadają.

Próba s. Jalcia rekordu przez niemieckie autozrówo

Na zdjęciu — niemieckie autozrówo, które o statku przelazło z Bremen do Bangaduru, ustalając rekord odległości na 238 km.

750 rodzajów pluskiew

Emigrantowie, zamieszkały w Jopelawli, Inst. Niołan Kormitoff posiada duży własność ziemską w pobliżu Skrudia i uwarntnie interesuje się zywem, przezto. W jednym z polowów uzasadni on hodowla pluskiew, które dzie mu podo do budowa rona różnych ich gatunków. W ostatnich dniach w świecie przyrodniczym dość znaczną rolę osiągnął, tym sięgnął, że Kormitoff opracował kolekcję aż 750 rodzajów pluskiew. Wśród tych pluskiew znajdzie się jeden dotychczas niesamym gatunków tych wielo nieprzyjemnych owadów. Nieznana im ożary no w podłożu otrzymuje nazwę pluskiew Kormitoffa, przy czym każdy może otrzymać samoty porządowe — 1, 2, 3, itd.

Mieczysława Łoczyńska

SPALONE MOSTY

W powietrzu unosił się niewidzialny obłok spachu, jakienne marzenie. Harper porwany cieższymi chwilami, przypało do swej zwykłej powściągliwości. Gorącym rekoma ujął dlonie panny Bolina.

— Marion.

— Jej spojrzenie pełne spokoju i poważni zmięszło go.

— Czy chciałeś mi coś powiedzieć?

— Uwołniona z jego uścisku.

— Czy zawsze tak będzie? — rzucił ze smutkiem.

Zawahała się.

— O, Charliee...

W głosie jej brzmiał wyrzut. Rozczuliła się za ławką. Ustąpiła i wskazała Harperowi miejsce obok. W milczeniu spełnił jej życzenie. Siedzieli tak blisko siebie, że prawie dotykali się ramięmi. Objeździł w sobie jakiegoś dziwną bezradność. Ciężkie wahał się serca. Marion kłosała się w niej, jak w zepsutym zegarze, żeby niespodzianie zatrzymała się na jakiejś ważnej godzinie. Rozumiała, że ostatnią chwilą powzięcia decyzji cęwał bardziej się zbliziała.

Marion bała się tej chwili. Wszystkie przeżycia skoncentrowane w jej duszy podczas pobytu w Polsce, nie znajdowały spocisku wydobudzenia. Jedne nie - uswały się spóź w wypływu drogich. Harper spojzał na nią zachmurzonym wzrokiem.

— Widział, Marion, zawsze tak być nie może. — przemówił głosem pełnym stanowczości.

— Mam o tym, Charliee...

— Mnie to owoce. Zażę, jak na wulkanie, w obawie, że ten lała chwila może wybuchnąć. Przeciwi dłużej tak być nie może. Gdybym miał pewność, że nie czujesz dla mnie żadnego uczucia, że jestem ci zupełnie obojętny, odsunąłbym się daleko. Ale twój postawienie za mnie jest tak dżownie. Marion... Czasem doznaję wrażeń, że nie chce wyżyć za mnie tylko dlatego, że nie jestem Polakiem. Czasem nawet doznaję wrażeń, że ty, ty, ty, Marion... mnie kochasz... — dokończył z trząśnięciem.

— Niję schyliła głowę, jakby chciała ukryć przed jego wzrokiem wyraz twarzy. Widział tylko jej kasztanowe włosy, wijące się nad białym karkiem. Delikatnie linie nosa i ust z opusznymi kącikami, w których czaił się głęboki smutek.

Harper poczuł w sobie dziwną niemoc. Wiedział, że rozmowa i tym razem nie odniesie żadnych rezultatów, a on sam znów pozostanie w próżni między nadziejami i buntem własnego serca. Wielki

Wokół złočila się cisza pogodnego dnia. Kryształowy dźwięk wodospadów i fontann posiadają w sobie tony bliskiej sęcy macołej.

Panna Bolin pochłonięła się z mięscia.

— Zapewne masz słusność, Charlie — wróciła do przerażonego tematu. — Ja nie chcę wprowadzać w twoje życie niepotrzebnych dysnamów. Układaj je sobie tak, jak będzie ci wygodnie. Umiętnaj się porzoko.

— To nie jest odpowiedź, Marion.

— Cóż innego mogę ci powiedzieć?

Wpatrył się w jej oczy.

— Zastanów się poważnie i z ręką na sercu powiedz, że mnie nie kochasz.

Wstrząsniała oddech. Złazowała się wahać i dopiero po długiej chwili rzuciła spokojnie:

— Ja cię bardzo lubię, Charlie, ale cie nie kocham.

Wbrew wypowiedzianym słowom, Harper zobaczył w podciętym, ku niemu oczach panny Bolin, jakiejś odświeżającej światło, które zapalało się i — — — — — jak gwiazdy nadzielił.

VIII

Zycie pa trzało się. Oby szyby budynku gimnazjalnego uderzał deszcz.

Dźwięki rozmykających się liropi nie spływały monotonnie po szkło, lecz wiąsłał w dusze Leszka Niemojewskiego i wydawał w niej jakiś dziwnie miły jarm. Leszek nie miał skłonności na przedmiocie omawianym przez profesora Starzycę.

Słyszał tylko głos, jakby dobiegający z dali, zamglonej deszczem.

Polonista cytował słowa z Kordiana:

„Nabity. Niechaj Krzemien na żelazo męć. Ból, chwila jedna, ciemno — potem jasność błysnie.

Jedzi jeśli nie zwycięzi nie. I ból przemienie. Jeżli się wszystko z chwila boleści rozprysnie.”

Za oknami szalała wiosenna buza. Kilka drzew no dziedzićdu zalamywało się pod gwałtownym naporem wiatru. Przecznocno deszczem galceje zwały się szwy czarne cienie.

Jarmie zamierzał pogodno oczy Leszka Niemojewskiego, przebieżył no kłesie są olnej z wzrastem niepokoju, pociemniały jakiś niespodziewana chmura i (dłuzę) zatrzymały się na oknie.

Deszcz padał bez przerwy. Wdeteraju są szparami szwid wiatru, zmuszał polonistę do podnoszenia głosu.

Tego jeszcze nie było

Bezwygodnie najkorzystajcie jest zaupremierować „Gazety Pomorskiej” wydanie K (z dodatkiem książkowym), bo wówczas Czytelnik otrzyma nie bezpłatnie nasz Dziennik — gdyż tena książka, dotychczas przez nas książkę przekazała przeszło dwukrotnie cenę ponownemu.

Przeznaczając „Gazety Pomorskiej” wydanie K, niestwierdzając w administracji za 2,50 zł.

mięściemże przez pocztę za 3,10 zł. otrzymuje Czytelnik dodatkia nasz Dziennik i w trzeciej dedakcie każdego miesiąca, dwul. wartosciowe, książkę, wykonane na dobrym papierze dyktowym, w trwałej kartonowej oprawie i

barwniej obwolutce na papierze droższym.

Hiszka między zwykłym pręmemerze wypożyczenia mieścić 50 groszy (z grosze datumem). Wydatki miły, a korzyść wielka.

Każdy Czytelnik, który wpłacił zwykłym pręmemerze może do 5-go lipca przesłać dodatkowo 50 groszy, a będzie włożony do wyd. K i otrzyma jeszcze w lipcu zapowiedziane książki.

Kazki w bodomni enście

Nieodrodną a dżiwna historia odzyskuje się we wał Pozezim w pobliżu Harburga. Mianowicie jeden z robotników porównał dach domu wiejskiego, on którym znajdowało się bożanie gniazdo. Pożniwając gniazdo, przekształcił miu w imponujący dżim, podobny do niego i rzucił je. Jakiś było jego zdziwienie, gdy zobaczył, że z gniazda wypadła żywa kaczka. Wówczas robotnik zajął od wogieria gniazda i zobaczył, że w gnieździe nie żywe, miledo kaczki, którym na szczęście nie się nie stało. Wobec tego troskliwie umieścił gniazdo w tym samym miejscu. Na woję o tym zbiegł się mieszkaniec wioski, którzy ten obojętny wypadek zaczęli tłumaczyć sobie, jako dobrą wróżbę dla mieszkańców wioski.

Fakt ten jest autentyczny, co trzeba konstatować, by nieodrodnym czytelnik nie wyluzwał sobie wronot przezwianta, a mianowicie, że jest to trzypowa „kaczka dziwnolubarska”.

Morze to wielkość i bogactwo narodu!

— A potem ciemność. Potem nawet ciemność gminie.

Nie. Nie. I sobie nawet nie powiem samemu.

Ze nie niema. I Boga nie zapytam — czemu.

Nie niema. Ha, więc będę zwyciężony niczem...”

Ostatnie słowa Starzycę wstrząsnęły nagle duszą Leszka. Jak podziemił nurt. Przypomniał sobie brata. I on przeżywał to samo. I on był uczniem profesora Starzycę. I do duszy Pawła tak samo, może w taki sam deszczowy dzień, wyrywniony ciężarem smutku i beznadziei, płynęły przez usta polonisty natchnione słowa Kordiana.

— „Ha, więc będę zwyciężony niczem!”

Leszek wstrząsnął się. Powstał w nim jakiś hunt. Myśli goniły się jedna za drugą, poplatane, beładne, podobne do wiatru praestrachających rękawców. Po pierwanych dni wspaniałości, w całej umięsczenia wydatków demowców, jęzdził do szkoły na rowerze. W czasie południ kilometry miały szybko, ale dzisiaj. Niebo zalane chmurami nie wrzyło rychłego wygodynia.

Z wyobraźni Leszka wyłonił się przykry obraz.

Droga błotnistą... wleczenie pająkuje się rower... las rozszalony deszczem. To było wszystko, co w tej chwili mogło znaleźć się w kregu zainteresowanego chłopca. To bolało. To było czymś obojętnym jakby wyjętym z samej głębi duszy.

Sala szkolna... Profesor Starzycę... Kordian... Nie! To było obco. To nie bolało, to nie wyrzucało z budynku w zimna topiel ulwanego deszczu.

Leszka ogarnęła dziwna ciemność, prawie zniechęcenie. Głos polonisty, mówiącego o zadaniu Kordiana w literaturze, padał jak w próżnię. Starzycę zauważył rozsternienie chłopca. Na chwile przestał mówić. Począł się histotować. Przypomniał sobie i w następku lata w ciągu których udostępował uczniom uczyćwom piękniem wylawianym z literatury szkolnej. Wiedział to samo — brak poczucia zrozumienia i roztęrnienia.

Podszedł do Niemojewskiego. Leszek nie spuścił oczu przed sunącym w kierunku profesora, jak to zwykli czynił Paweł.

— Widział, że Niemojewski trochę dżadami wrono brata? — rzucił. A to nie dojdzie. Kto nie ma poszanowania dla nauki, ten nie powinien znawować miejsca innym.

Po ustach Leszka przebiegł wyraz oporu.

— Nie rozumiesz pana profesora.

Harpa i odpowiedział Leszek z Kordiana. Starzycę. Pawa głownie podniosła się w nim szeroka szalwnica.

— No, zobaczymy! — odpowiedział zduszonym głosem. Może tak? Niemojewski orozpomnił nam, gulerwały jak z Kordiana... Leszek wypręstował się.

(Ciąg dalszy nastąpi)